

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρός». «Ἰωάν. 14:24»

«Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 27 No 5

Print Post Approved PP 2455500018

Τεύχος 302

Μάιος-May 2005

ΤΑ «ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Υπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανῶ

Εὐλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου
(Ψαλμ. 118,12)

Καθώς σήμερα ζοῦμε σέ μιά ἐποχή πού συνεχῶς διεκδικοῦνται ἀπό τούς πάντες «δικαιώματα», τὰ ὁποῖα μάλιστα Διεθνεῖς Συνθήκες καί Πρωτόκολλα προσπαθοῦν νά κατοχυρώσουν, ὥστε νά γίνωνται σεβαστά καί νά ἀσκοῦνται ἀπό ὅσο γίνεται περισσότερους ἀνθρώπους, καί πρό πάντων ἀπό τούς Κυβερνῶντες, ἐπόμενο εἶναι νά μιλοῦμε ὅλοι κατά κόρον γιά «ἀνθρώπινα δικαιώματα», γιά «ἰσότητα δικαιωμάτων» (ἀνδρῶν, γυναικῶν καί παιδιῶν!), γιά «δικαίωμα στήν διαφορά», ἀκόμη καί τό ἀνήκουστο, γιά «δικαίωμα στήν... ρύπανση»!

Ἐνῶ λοιπόν αὐτά ἀκοῦμε καί βλέπουμε στίς κοινωνικο-πολιτικές συζητήσεις τοῦ καιροῦ μας –σέ διεθνή σκηνή καί μέ ἀνάλογη ὀρολογία σέ κάθε γλώσσα– διαπιστώνουμε ξαφνικά ὅτι γιά «δικαιώματα», καί μάλιστα «δικαιώματα τοῦ Θεοῦ»(!) μιλοῦσε ἤδη ἡ Ἁγία Γραφή, καί τό ἴδιο ἔκανε ἀπό αἰῶνων καί τό συνεχίζει ἡ Ὁρθόδοξη Λατρεία μας. Ἐκπλησσομεθα δέ γιά τό ὅτι δέν εἶχαμε προσέξει νωρίτερα αὐτήν τήν κατ' ἀρχήν μάλλον «ἀκαθόριστη», καί, ὅπως θά δοῦμε πῶς κάτω, «πολυσημαντική» λέξη.

Ἐντύπωση πρωτίστως μᾶς κάνει στήν γλώσσα τῆς Γραφῆς καί τῆς Λατρείας μας τό ὅτι ἡ λέξη «δικαιώματα» (πάντοτε στόν πληθυντικό!) εἶναι διάσπαρτη σ' ὁλόκληρο τόν 118ο Ψαλμό, ἀπό τόν ὁποῖο καί πήραμε τόν στίχο πού ἐθέσαμε, μετά τόν τίτλο τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Καί βέβαια, παραλλήλως καί ἐν συνδυασμῶ πάντα μέ τήν λέξη «δικαιώματα» στόν ἴδιο Ψαλμό (118) γίνεται λόγος συνεχῶς καί γιά ἄλλες ἐκφάνσεις τοῦ θεοῦ θελήματος, ὅπως εἶναι «αἱ ἐντολαί», «τά κρίματα», «τά μαρτύρια», «οἱ οἰκτιρμοί». Ὅλα αὐτά δέν περιγράφονται ἀπλῶς ὡς «ιδιότητες» τοῦ θεοῦ, ἀλλά ὡς πλήρης παρουσία τοῦ «θεϊκοῦ Προσώπου». Γι' αὐτό ἀκριβῶς, αὐτή τήν «πλήρη» παρουσία τοῦ Θεοῦ –καί ὄχι ἀπλῶς μιά ἐνέργειά του– ἐπιποθεῖ διαρκῶς ὁ Ψαλμωδός: «Τό πρόσωπόν σου ἐπίφανον

THE 'JUDGEMENTS' OF GOD

By Archbishop Stylianos of Australia

"Blessed are you, O Lord, teach me your judgements"
(Psalm 119:2)

Living as we do at a time when everyone is continually claiming their 'rights', protected moreover by international conventions and treaties, so that they will be respected and exercised by as many people as possible (especially by world leaders), it is only natural that we speak so much today about 'human rights', 'equal rights' (of men, women and children!), 'the right to differ' and the unprecedented 'right to ...pollute'!

So while hearing and seeing this in the socio-political conversations of our time – on the international stage and with corresponding terminology in each language – we suddenly find that the Holy Scriptures have already spoken of 'rights', and indeed the 'rights of God'! Our Orthodox worship has done the same for centuries. We are also surprised that we had not noticed the rather vague and, as we shall see below, 'varied' meaning of this word earlier.

We are first of all impressed by the fact that Scripture and Orthodox worship refer to these rights as 'judgements' or 'statutes' (always in the plural). It is a term scattered throughout Psalm 119, from where we took the verse that appears beneath the title of this article.

In conjunction with the word 'judgements' in the same Psalm (119), there is of course constant mention of other expressions of the divine will, such as "the commandments", "the precepts", "the testimonies", and "loving kindness". All of these are not simply described as 'features' of the divine, but rather as the **full presence** of the divine **Person**. This is precisely why the Psalmist ceaselessly seeks the 'full' presence of God, and not merely His energy: "**Make your face shine upon your servant and teach me your judgements**" (119:135). This deeper yearning is also expressed in verse 58 of the same Psalm: "**I entreated you with my whole heart**".

However, the more carefully we **compare** the various expressions of the divine will, as described in Psalm 119, the more fully and deeply we come to **appreciate** the term 'judgements'.

ἐπί τόν δούλον σου καί διδάξόν με τά δικαιώματά σου» (118,135). Αυτό ἄλλωστε τό βαθύτερο αἴτημα εἶχε ἐκφρασθεῖ καί στόν προηγούμενο στίχο 58 τοῦ ἴδιου Ψαλμοῦ: «ἐδεήθην τοῦ προσώπου σου ἐν ὄλῃ καρδίᾳ μου».

Ὅσο ὅμως προσεκτικώτερα συγκρίνουμε μεταξύ των τίς ἐπί μέρος ἐκφάνσεις τοῦ θείου θελήματος, ὅπως τίς περιγράφει ὁ 118ος Ψαλμός, τόσο πληρέστερα καί βαθύτερα ἐκτιμοῦμε τόν ὄρο «δικαιώματα».

Δέν εἶναι λοιπόν τυχαῖο τό ὅτι, τόσο στήν Δοξολογία τοῦ Ὁρθρου, ὅσο καί στήν καταναυκτικώτατη Ἀκολουθία τῆς Κηδείας, τό «Εὐλογητός εἶ, Κύριε διδάξόν με τά δικαιώματά σου», ἐπανέρχεται συνεχῶς, ἄλλοτε τριαδικῶς (Δοξολογία), ἄλλοτε δέ ὡς εἰσαγωγικός στίχος (εἰς τό «Ἄμωμοι ἐν ὁδῷ» καί εἰς τά «Εὐλογητάρια» τῆς Κηδείας).

Παρά τό ὅτι ὅμως προκύπτει ἀπόλυτα τεκμηριωμένη, ὅπως εἶδαμε, ἡ κυρίαρχη θέση τῆς λέξεως «δικαιώματα» σέ ὁλόκληρον τόν 118ο Ψαλμό, κατ' ἐπέκταση δέ καί εἰς τήν Λατρεία τῆς Ἐκκλησίας, δέν θά μπορούσαμε νά πούμε ὅτι ἡ «πυρηνική» αὐτή λέξη («δικαιώματα») ἔχει ἀπολύτως σαφές, δηλαδή **μονοσήμαντο** νόημα. Ἀντιθέτως, διαπιστώνουμε ὅτι τίς περισσότερες φορές πού χρησιμοποιεῖται, τόσο στήν Γραφή ὅσο καί στήν Λατρεία, εἶναι γιά νά δηλώσει μᾶλλον κάτι πού εἶναι καί **γνωστό** καί **ἄγνωστο**, καί **ζητούμενο** καί **δεδομένο**. Γι' αὐτό ἀκριβῶς δέν προσευχόμεσθε ἀπλῶς νά ἰσχύσουν **ἀντικειμενικῶς** (!) τά «δικαιώματα» τοῦ Θεοῦ, ὅποια καί ἂν εἶναι αὐτά, ὅπως π.χ. θά λέγαμε «**ἀγιασθήτω τό ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου, γεννηθῆτω τό θέλημά σου**» τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς. Ἐδῶ γινόμεσθε περισσότερο ἀπαιτητικοί, ἢ μᾶλλον περισσότερο συγκεκριμένοι. Ζητοῦμε πρωτίστως νά μάς «διδάξει» ὁ Θεός **ποιά** εἶναι αὐτά τά δικαιώματα καί **πῶς** λειτουργοῦν, ὥστε νά μήν ὑπάρξει περίπτωση νά τά παραβλέψουμε, νά τά περιφρονήσουμε, ἢ νά τά παρανοήσουμε.

Ἐπικαλούμενος ὁ Ψαλμωδός τήν **ἀφοσίωσή** του στόν Θεό, ἀπό τό γεγονός καί μόνο ὅτι πάντοτε «**ἐξεζήτησε**» τά δικαιώματά του, θεωρεῖ φυσική συνέπεια τό νά τόν σώσει ὁ Θεός, ὡς δικάν του: «**σός εἰμί ἐγώ, σώσον με ὅτι τά δικαιώματά σου ἐξεζήτησα**» (118,94).

Ἔτσι δηλοῦται ἀπερίφραστα ὅτι τά «δικαιώματα» τοῦ Θεοῦ δέν παρέχονται ἀδιακρίτως στόν καθένα, ἀλλά σέ ἐκείνον πού θά τά ἐπιζητήσει. Ὅπως «**οἱ ἐκζητοῦντες τόν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντός ἀγαθοῦ**», ἔτσι καί «**οἱ ἐκζητοῦντες τά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ**» θά ἀνταμειφθοῦν ἀνάλογα: «**ἐκλίνα τήν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι τά δικαιώματά σου εἰς τόν αἰῶνα δι' ἀντάμειψιν**» (118,112).

Ὅπως λοιπόν ζητοῦμε νά «διδασθοῦμε» τό **θέλημα** τοῦ Θεοῦ, ὄχι ἀπλῶς γιά νά τό γνωρίζουμε, ἀλλά γιά νά τό πράξουμε («**δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου**») ἔτσι πληροφο-

It is then no coincidence that, both in the Doxology of Matins, as well as in the compunctious Funeral Service, the phrase “**Blessed are you, O Lord, teach me your judgements**” is repeated again and again, sometimes in a Trinitarian framework (the Doxology) and at other times as a verse of **introduction** (in various hymns of the Funeral Service).

As we have seen, the word ‘judgements’ has a dominant position in the 119th Psalm and, by extension, in the Church’s worship. In spite of this, however, we could not state that this central word has a completely clear or **single** meaning. On the contrary, we can see that it is used in the Scriptures and in worship services mostly in order to declare something that is both **known** and **unknown**, **given** and yet **sought after**. For this very reason, we do not pray simply that the ‘judgements’ of God (whichever they may be) might prevail **objectively** (!), as we would for example in the Lord’s prayer with “**hallowed be your name, your kingdom come, your will be done**”. Here we become more demanding, or rather more specific. We ask above all that God “teach” us **which** are the judgements and **how** they function, such that we may by no means overlook, ignore or misunderstand them.

Invoking his own dedication to God, by purely **seeking** His judgements, the Psalmist considers it a natural consequence that God would save him, as His own: “**I am yours, save me; for I have sought your judgements**” (119:94).

We therefore have a direct declaration that the statutes of God are not granted indiscriminately to anybody, but rather to the one who will request them. Just as we chant that “**they who seek the Lord will not go without any good thing**”, so it is that those who seek the judgements of God will similarly be rewarded: “**I have inclined my heart to perform your judgements forever in return for your mercies**” (119:112).

Just as we seek to be ‘taught’ the **will** of God, not only in order to simply know it, but also to **fulfil** it (“teach me to do your will for you are my God”), we also cannot allow the judgements of God to be forgotten and remain inactivate once we have learnt them from God Himself: “...I do not forget your judgements” (119:83).

From all the above uses of the term ‘judgements’, we can see that, since there is need to be taught these (and indeed only by God Himself), they cannot be merely understood as the ‘**rights**’ of God.

In other words, this does not have to do with that which **by definition** belongs to God. If this was the meaning of the ‘judgements’, it would then be superfluous for us to be taught what they are. This is because, quite simply, we know that all things belong to God, given that “**from him and through him and to him are all things**” (Rom. 11:36). Consequently, the term we are looking at should be interpreted here as **justification**! In other words, it is the **method**, **rationale** or **proof** that lead us to a convincing ‘justification’ of God in every instance of doubt or questioning of His ways. This is the

ρούμενοι καί τά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό, δέν μπορούμε πιά νά τά ἀφήσουμε νά λησμονηθοῦν ἀνενέργητα: «...τά δικαιώματά σου οὐκ ἐπελαθόμεν» (118,83).

Ἀπ' ὅλους τούς τρόπους πού εἶδαμε πιο πάνω νά χρησιμοποιεῖται ἡ λέξη τά «δικαιώματα» τοῦ Θεοῦ, προκύπτει ὅτι, ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη νά τά «διδασθοῦμε» καί μάλιστα μονάχα ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό, σημαίνει ὅτι δέν πρόκειται ἀπλῶς γιά τά «δικαία» τοῦ Θεοῦ.

Δέν πρόκειται δηλαδή γιά τό τί ἐξ ὀρισμοῦ ἀνήκει στόν Θεό. Ἄν αὐτό ἦταν τό νόημα τῶν «δικαιωμάτων», τότε θά ἦτο περιττό νά ζητοῦμε νά μάς τά διδάξει. Διότι, ἀπλούστατα, γνωρίζουμε ὅτι τά πάντα ἀνήκουν εἰς τόν Θεό, ἀφοῦ «ἐξ αὐτοῦ καί δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν τά πάντα» (Ρωμ. 11,36). Ἐπομένως, ἡ λέξη «δικαίωμα» πρέπει ἐδῶ νά ἐρμηνευθεῖ ὡς «δικαίωση»! Δηλαδή ὁ «τρόπος», τά «ἐπιχειρήματα» καί οἱ «ἀποδείξεις» πού σέ κάθε περίπτωση («ἀμφιβολίας» ἢ σκανδαλισμοῦ) μάς ὀδηγοῦν σέ μιά πειστική «δικαίωση» τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται δηλαδή γιά τό περίφημο πρόβλημα τῆς λεγόμενης «**θεοδικίας**». Ἐνα πρόβλημα, πού ἀντιμετώπισαν κυρίως οἱ Φιλόσοφοι, καί σπανιώτερα οἱ Θεολόγοι, γιά νά ἐξηγήσουν πῶς εἶναι δυνατόν νά συμβιβάζονται ἡ **παντοδυναμία**, ἡ **πανσοφία** καί ἡ **παναγαθότητα** τοῦ Θεοῦ, μέ τίς ποικίλες μορφές τοῦ **κακοῦ**, εἰς τόν παρόντα κόσμο.

Γι' αὐτούς πού δέχονται ὅτι ὁ Θεός ἔκτισε «ἐκ τοῦ μηδενός» τά πάντα, καί μάλιστα «καλά λίαν», δέν θά ἔπρεπε νά ὑπάρχει θέση πουθενά γιά τό κακό! Αὐτή εἶναι ἡ «ἐπιχειρηματολογία» τῶν Φιλοσόφων τοῦ κόσμου. Ὅχι ὁμως καί τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Γιατί, οἱ πιστοί γνωρίζουν ὅτι γιά τήν ὑπαρξη τοῦ κακοῦ μέσα σ' ἕνα κόσμο, ὅπου ὁ Θεός ἔκτισε ὄντως τά πάντα «καλά λίαν», δέν πρέπει νά «ἀνακρίνεται» καί νά «δικάζεται» ὁ Θεός. Γιά ὅ,τιδήποτε **βλάπτει** ἢ **σκιάζει** τήν ἁρμονία τοῦ κόσμου **εὐθύνεται** ὁ «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» κτισθεῖς ἄνθρωπος, ἐπειδή ἐκτίσθη «ἐλεύθερος» νά διαλέξει τήν «**ὑπακοή**» ἢ τήν «**παρακοή**» μπροστά στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καί ὅταν ὁ ἄνθρωπος διαλέγει τήν **παρακοή**, εἶναι προφανές ὅτι ἀποδεικνύεται, ὄχι μόνο «**παραβάτης**» τοῦ θείου θελήματος ἀλλά καί «**ἀχάριστος**» ἐναντι τῆς ἐμπιστοσύνης καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Τό πρόβλημα λοιπόν τῆς «**θεοδικίας**» γιά τόν εὐγνώμονα καί πιστό ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνα «σοφισμα» (δηλ. μία ἀπό τίς συνήθεις «ἐξυπνάδες» τοῦ ἀσεβοῦς ἀνθρώπου!).

Σ' αὐτό τό «**ψευδοπρόβλημα**» πρέπει ὁ τίμιος ἄνθρωπος νά δεῖ καθαρά τήν ὑποκρισία «**ἐνόχων**» ἀνθρώπων πού, ἀντί τῆς **μετανοίας** καί τῆς **συγγνώμης** θεωροῦν ἀπλούστερη τήν μεταφορά τῆς δικῆς των εὐθύνης εἰς τόν πανάγαθο Θεό, τόν Δημιουργό καί Προνοητή καί Λυτρωτή τοῦ κόσμου.

Συνεπῶς, γιά τόν Ὁρθόδοξο Θεολόγο δέν ὑπάρχει πρόβλημα «**θεοδικίας**». Ὑπάρχει μόνο ζήτημα «**ἀν-**

classic problem of so-called '**theodicy**'. It is a topic dealt with more by philosophers than theologians, in an effort to explain how it is possible to reconcile the **omnipotence, perfect wisdom** and **goodness** of God with the various forms of **evil** in the world.

For those who accept that God created everything "out of nothing" and "very good", there should be no place whatsoever for evil! This is the 'reasoning' of the secular philosophers. But not of the faithful children of God. For, the faithful realize that God, who truly made everything "very good", should not be 'interrogated' and 'put on trial' on account of the existence of evil in the world. Whatever **harms** or **provokes** the world's harmony is the **responsibility** of human beings created "in the image and likeness of God", which means that they were created 'free' to choose **obedience** or **disobedience** to the will of God. And when man chooses disobedience, it is clear that he proves himself to be not only a **transgressor** of the divine will, but also **ungrateful** in relation to the trust and love of God.

Therefore the issue of **theodicy** is, for the grateful and faithful person of God, nothing more than 'sophistry' (*i.e.* a very common attempt of the irreverent person to act clever!).

In this pseudo-problem, the honest person must see the **hypocrisy** of guilty parties for what it is. Instead of repenting and **being sorry**, they consider it more convenient to transfer their own **responsibility** to the all-good God, the Creator and Provider and Saviour of the world.

So for the Orthodox theologian, there is in fact no question of 'theodicy'. There is only the question of **human injustice** ('anthropodicy')! In other words, the human person alone is to 'give an account' and 'be judged' for all forms of evil in the world. Humans alone have need of justification, not God.

And when the Psalmist beseeches God to be 'taught' His judgements, so as not to forget them ever, he does so mainly in order to answer the impious. Yet, no less, he also does so in order to be consoled during the difficult times on this earth, when he must steer a course between the "traps" set by those "sitting in the dark shadow of death".

θρωποδικίας»! Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος μόνο ὀφείλει νά «ἀπολογηθεῖ» καί νά «κριθεῖ» γιά ὅλες τίς μορφές τοῦ κακοῦ στόν κόσμο. Αὐτός καί μόνον ἔχει ἀνάγκη «δικαιώσεως» καί ὄχι ὁ Θεός.

Καί ὅταν ὁ Ψαλμωδός παρακαλεῖ νά «διδασθεῖ» τά δικαιώματα τοῦ Θεοῦ, γιά νά μή τά λησμονήσει ποτέ, τό πράττει πρωτίστως γιά νά **ἀπαντᾷ** εἰς τούς ἀσεβεῖς. Ὅχι λιγώτερο ὁμως τό πράττει, γιά νά **παρηγορεῖ** καί τίς δικές του δύσκολες ὥρες σ' αὐτόν τόν κόσμο, ὅταν δηλαδή πορεύεται ἀνάμεσα σέ «**παγίδες**» στημένες ἀπό τούς «**καθημένους ἐν σκότει** καί **σκιᾷ θανάτου**».

The Church as *Koinonia* (Gift and Goal) in the New Testament:

A Case Study from the Church in Corinth

by Phillip Kariatlis

Introductory Remarks

Without doubt, the New Testament vision of the Church is fundamentally a **gathering of believers** called **from above** to be in **communion with Christ** leading them to the **Father** by the **Holy Spirit**. Far from being depicted as a merely human institution, the New Testament Church marked an **entirely new reality** whose nature was indeed defined not only by its *κοινωνία* with God but also by its communion between its members. Rooted in the solidarity that found its communion with Christ and the finality of His work, the early Christian community was not a gathering simply coming together in a casual or passing manner sharing, for example common religious ideas. Rather the Church gathered in a radically 'new' way transformed from being a group of detached individuals into a **single harmoniously united organism**. Life in the Church was now realized as communion and not autonomous self-existence. Therefore in calling themselves Church, the first Christians were expressing their belief that their coming together was the **result of a concrete historical invitation** given by Christ, the **Son of God** who, in joining Himself with humanity opened up the way, for the entire world the **possibility of a filial relationship** with God.¹ This paper will examine the communal mode of the Church's existence as it is portrayed in the New Testament Church of Corinth.

Identification of Church and *Koinonia*

Writing to the Corinthian community, which was deeply divided, St Paul articulated his understanding of *ekklesia* in terms of communion (*koinonia*) already in the opening section of his letter:

To the Church of God that is in Corinth, to those who are sanctified in Christ Jesus, called to be saints, together with all those who in every place call on the name of our Lord Jesus Christ, both their Lord and ours. (1 Cor 1:2).

That the **Church's very being** was **communal** is evidenced by the apostle Paul's explanation of 'the Church of God which is at Corinth' with the appositional explanatory clause that follows, 'to those sanctified in Christ Jesus, called to be saints *together*....' (1 Cor 1:2). In this case Paul's opening greeting denotes an understanding of

the **Church** which could be characterized as a **community of saints** whose holiness was manifested not individually but within a communal context – the word 'together' [σύν πᾶσιν] in this verse is significant as it points to the ecclesial community. For this reason biblical scholars noted that the word 'holiness' was never used in the singular for an individual person but always for the assembled people of God.² Now, the reference to the faithful within the Church as '**saints**' – a mode of existence that all Christians look towards with the *Parousia* of Christ – has rightly led many biblical scholars today, to the conclusion that an **eschatological community** was meant by the apostle Paul. Yet it has to be stated that holiness was not only a description of the future vocation of the Christian Church but signified also its **present status**.

The sanctity of the assembled community was not only a future hope but also a present reality within the life of the Church. In this sense, the eschatological gift of the **holiness** of the community, as a whole, was **bestowed** upon the Corinthian Church already in their **historical context** as a **sign of God's fidelity** when they would assemble together.³ Incidentally, such a communal understanding of 'holiness' removes the term from any individual ethical goodness since, in this case, its primary meaning signified those people of God already gathered in Corinth. Already in the fourth century, **St John Chrysostom**, in his commentary on Corinthians also made the connection between those assembled holy people of God – i.e. the *ekklesia* - and *koinonia* when he wrote:

"... ekklesia means assembly. It is not a name of separation but a name of unity and concord".⁴

And so it was only in **communion** with one another **in the person of Jesus Christ** that the faithful at Corinth were called 'holy' by Paul. That the *koinonia*, expressed by Paul for the Corinthian Church was a **gift** from God is evidenced in that it was God who **initiated** this relationship by '**calling**' the faithful to assemble together.

2. Cf Hans Conzelmann, *1 Corinthians*, Hermeneia – A Critical and Historical Commentary on the Bible, 11, trans. James W. Leitch (Philadelphia: Fortress Press, 1975), 23).

3. That holiness is not only an eschatological calling but a present reality is also betrayed in the tense of the verb 'καλέσω' in 1 Cor 1:9. Its aorist passive indicative form signifies a past action initiated by God collectively to his people to make them a 'holy nation' which Paul understood as already having taken place in Christ. Cf Anthony C. Thiselton, *The First Epistle to the Corinthians*, 103.

4. John Chrysostom, *Homilies on the Epistles of Paul to the Corinthians* 1.1.

1. 1Jn 1:3 is explicitly clear in this regard: "we declare to you what we have seen and heard so that you also may have fellowship (*κοινωνίαν*) with us; and truly our fellowship (*κοινωνία*) is with the Father and with his Son Jesus Christ."

Therefore the communal sharing in the life of the Father through the Son was seen by St Paul to be a divine and accomplished act yet, as we shall see, one which **still** had to be **fully realised** within the concrete life of the community.

Koinonia – Gift and Goal

Not only did Paul show that God's gift of communion to the Church had been realized through his Son, but also **emphasised** the **necessary response** required by the faithful. And in so far as it required a response by the Church of Corinth, the gift of *koinonia* was not only a gift from God but also a **postulate** still to be fully realised. Having greeted his audience in the opening part of the letter, Paul offered thanks to God not only for the divine gift of grace given (δοθείση) (1 Cor 1:4) to the community thereby enriching it (ἐπλουτίσθητε) (1 Cor 1:5) so that it did not lack in anything, but also for the **certitude** of God's **ongoing sustenance** (βεβαιώσει) (1 Cor 1:8) regarding this gift until the end (ἕως τέλους). And it was God's continual **providence** over the Church in Corinth that provided the opportunity for the community to respond to this gift by seeking to exist **communally**, that is lovingly, in their daily lives. Indeed the three key notions – i.e. the grace given, its enrichment and the certitude of God's ongoing sustenance - are important in explaining the **dynamic character** of **God's communion** with the Church in that they betray not only God's intimate involvement in terms of an accomplished act but one which will continue until the *Parousia*.⁵ It was this continued connection of God with the Church that provided the endless opportunities for the faithful to respond to this by firstly **accepting** it and also **assimilating** to it.

Such an understanding of communion both as genuine gift yet to be fully realised is further implied in **1 Cor 1:9**:

God is faithful; by him you were called into the fellowship (κοινωνίαν) of his Son, Jesus Christ our Lord. (1 Cor 1:9).

The identification of the Church with God's gift of *koinonia* is clear from the above verse. That the above verse is **addressed** to the **community of Christ**, that is, the Church in Corinth, and not to individual Christians is evidenced by the plural form of verb for 'you were called' (ἐκλήθητε) in the Greek. And following on from this, it is also clear that it was because of God's **founding** and **continued commitment** to bring his gift of communion to the Church to its perfected end that the Corinthian Church was assured of God's communion with it. The fact that the verb 'calling' is in the aorist tense highlights that the gift of *koinonia* was already bestowed upon the Church. That is to say, the communal mode of the Church's existence was the result of God's effective call-

ing in the first place since it was God who had initiated the salvific plan (**divine economy**) by having called the Church into communion with Him through his Son, Jesus Christ. Yet, when seen in its connection with the previous verses, this passage highlights also the community's **future communal participation** in the life of God made possible by God's Son, Jesus Christ. The **consummation** of the Church's *koinonia* with God would be fully realized in the end times since '**God is faithful**' (1 Cor 1:9) and therefore his word-acts would be carried through to completion. And even though God had already granted the gift of *koinonia* to the Church and would continue to do so until the end of time, this did not imply, in any way that the **Church** had to cease to make God's promise a **daily goal** striving to make this *koinonia* more real throughout its historical life. The **dialectical** or **paradoxical** nature of the Church's *koinonia* with God thereby becomes apparent.

Unlike God's **association** with the **people of Israel** which was **external**, now, as the same verse goes on to explain, God's **gift of communion** to the Church would be none other than God's own Son, **Jesus Christ**, thereby highlighting the **indwelling of Christ** with the **Church**. According to St Paul, it was precisely this initiative of God to identify Himself entirely with the world by giving the Church a **common share** in His very life which required the Church's response for its concrete realisation. Therefore what Paul thereby expressed about the nature of this gift of communion was also its **eschatological dimension** beyond its present reality. The profound mystery of God's communion with His Church was a present reality – a gift – but one whose total actualisation was founded on a sure promise on the part of God and the human response. Simply put, *koinonia* with the Son not only had a present (an '**already**') reality, but also an eschatological ('**not-yet**') implication. Not only was it a present reality because the call to *koinonia* had already begun to grow with this life, but the final consummation of it was yet to come. It is immediately striking that the Pauline understanding of communion in this case is to be understood in such a paradoxical manner, that is both as a present reality and a goal to be attained.

Concluding Remarks

It is indisputable that our recourse to such an understanding of communion is firmly based on Paul's vision of the communion of the body of faithful as both gift and task. In reconciling the world through his Son, God made possible his communion with the world. And yet, insofar as the calling of God necessitated a free response on the part of the body of faithful, God's initial gift of communion was a goal towards which the Church would continually move to be fully realized. It follows then, that it is entirely impossible to conceive of the New Testament event of the Church apart from the experience of communion in its dynamic character.

5. Cf George Panikulam, *Koinonia in the New Testament* (Rome: Biblical Institute Press, 1979), 12.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΗΗΣΙΚΑΚΙΑ*

ON RESENTMENT*

Τί σημαίνει όμως να πέσω; Όσο κανείς στέκεται ὀρθος ἔχει τή δύναμη να ἀμυνθεῖ κατά τῶν ἐχθρῶν του, κτυπάει, κτυπιέται, νικάει, νικιέται. Γιατί ἀκόμα εἶναι ὀρθος. Ἄν ὁμως πέσει, πῶς μπορεῖ να συνεχίσει τήν πάλη μέ τόν ἐχθρό, ἀφοῦ βρίσκεται πεσμένος καταγῆς; Καί καταριόμαστε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὄχι μόνο να πέσουμε στά χέρια τῶν ἐχθρῶν μας, ἀλλά να πέσουμε καί ἀβοήθητοι. Τί σημαίνει να πέσει κανείς ἀβοήθητος στά χέρια τῶν ἐχθρῶν του; Εἶπαμε ὅτι να πέσει κανείς σημαίνει ὅτι δέν ἔχει πιά τή δύναμη ν' ἀντισταθεῖ, σημαίνει ὅτι βρίσκεται πεσμένος καταγῆς. Τό δέ ἔρημος καί ἀβοήθητος σημαίνει, να μήν ἔχει ποτέ τίποτα καλό, πού να τοῦ δώσει τή δύναμη να σηκωθεῖ. Γιατί ἐκεῖνος πού σηκώνεται, μπορεῖ πάλι να φροντίσει τόν ἑαυτόν του καί ὅποια στιγμή χρειαστεῖ, να ξαναπαλαίψει μέ τόν ἐχθρό.

Μετά λέμε: «Ἄς καταδιώξει τότε ὁ ἐχθρός τή ψυχή μου καί ἄς μέ συλλάβει αἰχμάλωτο». Ὅχι μόνο να μάς καταδιώξει, ἀλλά καί να μάς συλλάβει, ὥστε να εἴμαστε αἰχμάλωτοι σ' αὐτόν πάντα, να μάς νικάει, καί σέ καθετί να μάς καταβάλλει, ἄν ἀνταποδίδουμε τό κακό σ' ὅσους μάς ἐκδικοῦνται. Καί δέν εὐχόμαστε μόνον αὐτό, ἀλλά καί να ποδοπατήσῃ τή ζωή μας (Ψαλμ. 7, 6). Τί εἶναι ἡ ζωή μας; Ἡ ζωή μας εἶναι οἱ ἀρετές. Καί παρακαλοῦμε να ποδοπατηθεῖ ἡ ζωή μας στό χῶμα, γιά να γίνουμε ἐντελῶς χωμάτινοι, ἔχοντας στραμμένο ὅλο τό λογισμό μας στή γῆ. «Καί τή δόξα μας ἄς τή θάψει βαθιά στό χῶμα». Τί ἄλλο εἶναι ἡ δόξα μας, παρά ἡ γνώση πού γεννιέται στήν ψυχή πού τηρεῖ τίς ἅγιες ἐντολές; Αὐτό λοιπόν λέμε. Δηλαδή να μάς δοξάσει, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος (Φιλ. 3, 19) μέσα στήν αἰσχύνῃ μας. Νά ποδοπατήσῃ στό χῶμα τή ζωή μας καί να κάνει τή ζωή καί τή δόξα μας γῆινα, ὥστε τίποτα να μήν λογιζόμαστε, σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα να σκεπτόμαστε πάντα σωματικά, πάντα σαρκικά σάν αὐτούς γιά τοὺς ὁποίους λέει ὁ Θεός: «Δέν θά παραμείνει γιά πολύ τό πνεῦμα μου σ' αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους ἐπειδή φρονοῦν καί ζοῦν σαρκικά» (Γεν. 6, 3).

Ἔτσι λοιπόν ψέλνοντας ὅλα αὐτά, καταριόμαστε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἄν ἀποδίδουμε κακό ἀντί γιά κακό. Καί ὁμως πόσα κακά ἀντί κακῶν ἀποδίδουμε καί δέν μάς ἐνδιαφέρει καθόλου, ἀλλά ἀδιαφοροῦμε.

Συμβαίνει δέ πολλές φορές ν' ἀποδίδει κανείς κακό ἀντί γιά κακό ὄχι μόνο μέ πράξη, ἀλλά καί μέ λόγο καί μέ τή στάση του. Καί παρουσιάζεται ἐξωτερικά ὅτι δέν ἀνταπέδωσε μέ πράξη τό κακό, ἀλλά βλέπει ὅτι τό ἀνταπέδωσε μέ λόγο ἢ, ὅπως εἶπα, μέ

As I said, if you had put up with your brothers little word, you would have put out this little fire before it caused trouble. Even now, however, if you want you can easily snuff it out through silence and repentance of the heart but if you remain smouldering, you are inciting the heart and making it audacious, since you are remembering why your brother said that and that you can answer him. From this influx of conflicting thoughts, the heart catches fire and thus you have excitement and anger. Anger is, as St. Basil says, seething of the blood around the heart. The heart thus becomes angry and this is what is called irascible. If you want you can extinguish even this anger before it becomes rage. However, if you keep giving pain and receiving it you are like the person that adds wood to the fire and builds it up. It is in this way that the wood becomes coal which is a rage.

91. This is exactly what Abba Zosimas said when he was asked about the significance of the saying, "Where there is no anger, the battle calms down". As we have said, if someone, at the beginning of agitation, stops it, blames himself, when it is smoking and sparking, and repents before it reaches excitement and rage, he will be peaceful. If he does not become quiet after the anger but remains troubled and audacious he is, as we have said, like the person who adds wood to the fire and it gets progressively hotter until there is a great blaze. As the coals in the fire become cinders, which can remain unspoiled for a long time, and are not destroyed even if one throws water on them so it is with protracted anger that becomes resentment. In that case, if a person does not sweat blood he can never be delivered from it. You see the difference. Understand it. You have heard about the first disturbance and what are anger, rage and resentment. See how from one single word one can reach such a great evil. If he had blamed himself from the start and put up with the brother's disturbance without wanting to take revenge on him, answering back two or even five words for his one and rendering evil for evil, he could have escaped from all these evils. This is why I tell you to cut out the passions whilst they are young and before they become rooted inside you and you are in deep distress. It is one thing to pick a small herb and quite another to root out a great tree.

92. I find it odd that we do not pay attention to what we sing. Every day we sing and we curse ourselves but we are not conscious of it. Shouldn't we know what we are singing? We always say, "If I have repaid evil for evil let me then fall to my enemies without help" (Ps. 7:4 LXX). What does "let me fall" mean? As long as one is standing a person has the power to resist his enemy, he strikes or is struck, he wins or he loses. This is whilst he is standing but if he falls how can

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἄββα Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* † Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life.* Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

τή συμπεριφορά του. Γιατί πολλές φορές κάνει κανείς ένα μορφασμό ή μία κίνηση ή ρίχνει ένα βλέμμα και ταράσσει τόν αδελφό του. Γιατί μπορεί κανείς και μ' ένα βλέμμα και μέ μία κίνηση νά πληγώσει τόν αδελφό του. Και είναι και αυτό ανταπόδοση κακού αντί κακού. "Άλλος προσπαθεί νά μήν ανταποδώσει τό κακό ούτε μέ πράξη, ούτε μέ λόγο, ούτε μέ μορφασμό ή μέ κίνηση. Λυπάται όμως στήν ψυχή του γιά τόν αδελφό του και στενοχωριέται μαζί του. Βλέπετε πόση διαφορά καταστάσεων! "Άλλος πάλι δέν τρέφει καμμία λύπη γιά τόν αδελφό του. "Αν όμως άκούσει ότι κάποτε κάποιος τόν στενοχώρησε ή γόγγυσε έναντίον του ή τόν έβρισε, εύχαριστείται πού τ' άκούει και βρίσκειται και αυτός στήν κατάσταση ν' άποδίδει κακό αντί γιά κακό μέσα στήν καρδιά του. "Άλλος ούτε κακία κρατάει, ούτε χαιρείται όταν άκούει κακολογία γι' αυτόν πού τόν έθλιψε, αλλά στενοχωριέται βαθιά αν εκείνος λυπηθεί. Δέν αισθάνεται όμως εύχάριστα αν του συμβεί κάτι καλό, αλλά αν τόν δει νά δοξάζεται ή ν' αναπαύεται, στενοχωριέται. Και είναι και αυτό ένα είδος μνησικακίας, ελαφρότερο, όμως πραγματικό. Πρέπει δέ και νά χαιρείται κανείς γιά τά καλά του αδελφού του και νά κάνει τά πάντα γιά νά τόν έξυπηρετήσει και μέ καθετί νά φροντίζει νά τόν τιμάει και νά τόν αναπαύει.

Στήν άρχή του λόγου είπαμε ότι πολλές φορές συμβαίνει νά βάλει κάποιος μετάνοια στον αδελφό του και μετά τή μετάνοια νά παραμένει ακόμα λυπημένος μαζί του. Τότε λέμε ότι, βάζοντας μετάνοια, τήν μέν όργη θεράπευσε μ' αυτή τή μετάνοια, έναντίον όμως τής μνησικακίας δέν άγωνίστηκε ακόμα. Υπάρχει δέ και άλλος πού αν συμβεί νά στενοχωρηθεί μέ κάποιον και βάλουν μετάνοια και συγχωρεθούν ειρηνεύει άπέναντί του και δέν βαστάει στήν καρδιά του καμμία κακή ανάμνηση γι' αυτόν. "Αν όμως συμβεί, μετά από μερικές ήμέρες, νά του πει κάτι πού νά τόν στενοχωρήσει, άρχίζει νά ξαναθυμάται και τά πρώτα και ν' αναστατώνεται, όχι μόνο γιά τά δεύτερα, αλλά και γιά τά πρώτα. Αυτό μοιάζει μέ άνθρωπο πού έχει πληγή και βάζει έμπλαστρο. Και προσωρινά μέ τό έμπλαστρο τήν έπουλώνει. Είναι όμως ακόμα τό μέρος εύαίσθητο και όποιαδήποτε στιγμή του ρίξει κανείς μία πέτρα, πληγώνεται πιο εύκολα απ' όλο τό άλλο σώμα και άρχίζει άμέσως νά αίμορραγεί. Έτσι παθαίνει και αυτός. Είχε πληγή και τής έβαλε επάνω έμπλαστρο, πού είναι ή μετάνοια. Και προσωρινά μέν θεράπευσε τήν πληγή, άκριβώς όπως και ό πρώτος, δηλαδή θεράπευσε τήν όργη, και άρχισε νά φροντίζει και γιά τή μνησικακία προσπαθώντας νά μήν κρατήσει καμμία κακή ένθύμηση στήν καρδιά του. Αυτό άκριβώς είναι ή έπουλωση του τραύματος. Δέν τό έξαφάνισε όμως μέχρι τώρα έντελώς, αλλά ακόμα έχει τό έλλειμμα τής μνησικακίας, πού είναι ή ούλή απ' όπου εύκολα ξανανοιγει όλο τό τραύμα, όταν δεχτεί μικρό κτύπημα. Πρέπει λοιπόν ν' άγωνιστεί, γιά νά έξαφανίσει έντελώς τήν ούλή, ώστε και νά ξαναβγάλει τρίχες τό μέρος εκείνο και νά μήν μείνει καμμία άσχήμια, ούτε νά γίνεται καθόλου άντιληπτό ότι βρισκόταν σ' εκείνο τό μέρος τραύμα.

συνεχίζεται

he struggle with his enemy whilst he is down? We curse ourselves not only to fall into the hands of our enemies but also to fall "without help". What does it mean to fall into the hands of our enemies without help? We have said that to fall means to have no power to resist. It means that we are laying down. To fall without help means that we should not have any means to give us strength to stand up, since the person that is standing can take care of himself and any time it is necessary he can struggle with his enemy. Further we say, "Let the enemy pursue me and overtake me" (Ps. 7:5). Not only "pursue" but "overtake" as well, so that we are to become his slaves and to be defeated by him in everything and in every matter suppressed by him. This is what happens if we pay back evil to those who have given evil to us.

Not only do we wish for that but also, "Let him trample my life to the earth" (Ps. 7:5). What is "my life"? Our life is the virtues and we desire to "trample my life", so that we shall become earthly and our entire mind will be bound down to the earth. "And lay my honour in the dust", what is our "honour" if not the knowledge which is generated in the soul through the keeping of the saintly commandments? We say all this to glorify us as the Apostle says, "in their shame" (Phil. 3:19), so that we lay down our life on the earth and make it and our honour earthly, in no way thinking of the will of God. We think rather the opposite, that is bodily and carnally, like those about whom God said, "My spirit shall not strive with man forever, for that he is indeed flesh" (Gen. 6:3).

Thus singing all this, if we render evil for evil we curse ourselves. In spite of this, how many evils do we pay back with evil? We do not care in the slightest and are totally indifferent.

93. Often someone renders evil for evil not only in deed but also in word and gesture or sometimes it appears that someone is not rendering evil by actions but is found doing so verbally or through his attitude. A person may make a gesture, a movement or a glance and disturb his brother, since one can hurt him simply through a glance or a movement. This is also rendering evil for evil. Someone may try not to pay back evil with evil through deed, word, gesture or movement but he is still troubled in his heart against his brother and in sorrow. Do you see how many states there are? Another person may hold no resentment against his brother, but if he hears that someone else has upset him, grumbled about him or abused him, he is always glad to hear it and thus renders evil for evil within his heart. Another holds no resentment in his heart, nor is he pleased to hear abuse about the brother who has upset him and he is even upset when that brother is afflicted. However, he has no joy when something good happens to his brother, but is upset if he sees him in honour and comfort. This is also a kind of resentment, more hollow of course, but still real. One must be happy at his brother's ease and must do everything for his well-being. He must do everything to honour him and give him comfort.

to be continued

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησης του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου

κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μῆνα Ἀπρίλιον ὁ Σεβασμιώτατος:

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Γ' Στάση τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Newtown (1-4-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς τόν Ἱ. Ναό Τιμίου Σταυροῦ Wollongong, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε εἰς τό κοινό ἐόρτιο γεῦμα.

Παρέδωσε τό β' μέρος τοῦ μαθήματος ἐκλαϊκευμένης Θεολογίας μέ θέμα: «Ἦθος καί Δόγμα κατά τό Σύμβολο τῆς Πίστεως» εἰς τόν Ἱ. Ναό Ἁγ. Νικολάου Marrickville (3-4-05).

–Ἀπέστειλε ἐπίσημα συλλυπητήρια πρὸς τόν Καρδινάλιο Ράντζγκερ ἐπί τῇ ἐκδημίᾳ εἰς Κύριον τοῦ Πάπα-Ἰωάννου Παύλου Β'.

Ἐδέχθη τόν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης Ἀρχιμ. Στέφανο καί ἐκράτησε τούτον εἰς τήν κοινήν τράπεζαν διδασκόντων καί διδασκομένων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (4-4-05).

–Ἐδέχθη τοὺς ἐκ Πέρθης Ὅμογενεῖς καί φίλους του κ. καί κα Θ. Φερμάνη μετὰ τῆς θυγατρὸς των Εὐαγγελίας, οἱ ὅποιοι καί κατέθεσαν ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς ἐπιταγὴν \$1000.

Συνοδευόμενος ἀπὸ τόν Ἀρχιδιάκονό του, παρέστη εἰς τὴν δεξίωση τῆς Κυβερνητρίας NNO Professor Marie Bashir, ἡ ὁποία μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Dick Dunn ἐξέφρασαν εὐχαριστίες πρὸς τοὺς ὀργανισμοὺς πού προσέφεραν σεβαστὰ ποσὰ διὰ τὰ θύματα τῆς θεομηνίας (Τσουνάμι) ἐν Ν.Α. Ἀσία, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ (5-4-04).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Δ' Στάση τῶν

Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παντελεήμονος Dandenong Βικτωρίας. Ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε μέ τὴν εὐρύτερα οἰκογένεια τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου π. Ἄντ. Κρινᾶ σέ κοινό Δεῖπνο (8-4-05).

–Ἐδωσε τό πρῶτο δῶρο ἀπὸ τό ἐκλαϊκευμένο μάθημα «Ἦθος καί Δόγμα κατά τό Σύμβολο τῆς Πίστεως» εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Βασιλείου Brunswick καί ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησε σέ κοινή τράπεζα πού ἐτοίμασε ἡ Ἑνορία (9-4-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εἰς Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἀνδρέου Nunawading, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε μετὰ τῶν Κληρικῶν καί τοῦ Θεολόγου κ. Γ. Ἀναγνωστάκη σέ κοινή τράπεζα πού

Εἰς τόν κατάμεστον Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Βασιλείου Brunswick Μελβούρνης, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας κ.κ. Στυλιανός ἔδωσε τό πρῶτο δῶρο ἀπὸ τό ἐκλαϊκευμένο μάθημα «Ἦθος καί Δόγμα κατά τό Σύμβολο τῆς Πίστεως» (9-4-05).

**St Andrew's
Greek Orthodox Theological College**

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδῶν, καί τὰ πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology εἶναι ἀναγνωρισμένα ἀπὸ τό Αὐστραλιανό Ὑπουργεῖο Παιδείας σάν ἰσότιμα μέ τὰ τῶν λοιπῶν Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν. Ἐπίσης ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ σάν ἰσότιμη μέ τίς Θεολογικὰς Σχολὰς τῶν Πανεπιστημίων τῆς Ἑλλάδος.

παρέθεσε ή Ένορία, παρόντος και του όμογενούς Δημάρχου τής περιοχής Γ. Δρούτσα και του κ. Κ. Κόντη, Προέδρου τών Ένοριών-Κοινοτήτων Βικτωρίας.

–Έδέχθη τόν Βουλευτή κ. Σάββα Τσιτουριδή εκπροσωπούντα τόν Ύφυπουργό κ. Σκανδαλάκη και πλαισιούμενο από τόν εκ Καλαμάτας κ. Πανουσόπουλο και άλλα μέλη του Σωματείου «Οικουμενικός Έλληνισμός», οί όποιοι και παρηκολούθησαν τό δεύτερο δίωρο Μάθημα Έκλαίκευμένης Θεολογίας εις τόν Ί. Ναόν Άγίου Ευσταθίου. Πρό τής γενικωτέρας συζητήσεως ό κ. Τσιτουριδής απήντησε μέ ένθουσιώδεις λόγους εις όσα δημόσια ό Σεβασμιώτατος κατήγγειλε άπαράδεκτα από εκπροσώπους τής Γεντείρας έναντι του εδώ Έλληνισμού (10-4-05).

–Παρουσία του Θεοφ. Δέρβης κ. Ίεζεκιήλ και του φιλοξενουμένου Θεολόγου κ. Άναγνωστάκη, προήδρευσε συνάξεως του Ί. Κλήρου Μελβούρνης και Βικτωρίας και ενημέρωσε αυτούς ύπευθύνως και άρμοδιώς επί θεμάτων τρεχούσης επικαιρότητας, όπως τήν έν Hobart Τασμανίας προσπάθεια τών έξ Άδελφίδος Σχισματικών δημιουργίας σχισματικής έστίας, τίς συνεχιζόμενες ιεροκατηγορίες του από έτών άφορισθέντος από τήν Μείζονα και Ύπερτελή Σύνοδο Ν. Σωτηροπούλου, κ.ά. (11-4-05).

–Έξέδωκε ειδικήν Έγκύκλιον Έλληνιστί και Άγγλιστί, άπαγορεύων χρήςιν κροτίδων και βαρελότων κατά τήν τελετή τής Άναστάσεως εις τούς άνά τήν Αύστραλιαν Ί. Ναούς τών Ένοριών-Κοινοτήτων, κατόπιν σοβαροτάτων τραυματισμών που έχουν παρατηρηθεί μόνον διά τήν διατήρηση βαρβάρου έθιμου (12-4-05).

–Παρουσίασε εις διδάσκοντας και διδασκομένους τής Θεολογικής Σχολής, τόν φιλοξενούμενο Θεολόγο και παιδιόθεν φίλο του κ. Γ. Άναγνωστάκη, ό όποίος και ώμίλησε εις τήν αίθουσα Τελετών διά τίς επί σειρά πολλών έτών συναντήσεις και συνεργασίες του μετά Θεολόγων τής Δύσεως οί όποιοι έκπονου μετ' αυτού και τής συζύγου του Ρενάτας σειρά Σειμναρίων, Ποιμαντικής κυρίως Θεολογίας (13-4-05).

–Συνοδεύόμενος από τόν ως άνω Καθηγητή κ. Γ. Άναγνωστάκη, έπεσκέφθη τήν γυναικεία Ί. Μονή του Τιμίου Σταυρού και είχε έποικοδομητική συνομιλία μετά τής Καθηγουμένης και τών λοιπών μοναχών επί πνευματικών θεμάτων, έν όψει μάλιστα και τής Άγ. και Μεγ. Έβδομάδος. Έν συνεχεία μετέβησαν εις τήν πλησίον κειμένην Ί. Μονήν Παντανάσσης, όπου έγινοντο δεκτοί από τόν Καθηγούμενον Άρχιμ. Στέφανο και τήν συνοδείαν αυτού, τόσοσν έθιμοτυπικός εις τόν Ναόν, όσον και εις τό Άρχονταρίκι όπου και πάλιν διεξήχθη ένδιαφέρουσα πνευματική συζήτησις (14-4-05).

–Προέπεμψε τόν άναχωρούντα και πάλιν διά τήν Γενέτειρα, φίλο κ. Γ. Άναγνωστάκη.

Έδέχθη έξ Άμερικής τόν άλλοτε Διευθυντή του Ίδιαιτέρου του Γραφείου και συνεργάτη έν τή Θεολογική Σχολή του Άπ. Άνδρέου, Διάκονο π. Ίω. Χρυσασγη, μετά του υιού του Ίουλιανού, ό όποίος και τήν φοράν αυτήν επιτυχώς έλαβε μέρος και διεκρίθη εις ειδικούς άθλητικούς άγώνας.

Έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τήν τελετή του Άκαθίστου Ύμνου εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Πάντων Belmonte (15-4-05).

–Έλειτούργησε και εκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Στεφάνου Hurlstone Park.

Παρηκολούθησε στον Ί. Ναό Άγ. Σπυριδωνος Kingsford συναυλία τής Βυζαντινης Χορωδίας Αύστραλίας υπό τόν Πρωτοψάλτη κ. Γεω. Κομπή, τής όποίας τά οικειοθελώς και έλευθέρως προσφερόμενα έσοδα εδόθησαν ύπέρ ανοικοδομήσεως τής Ί. Μονής Παντανάσσης. Ωμίλησαν επ' εκκαιρία ό Εισηγητής Ίεροψάλτης του Ί. Καθεδρικού Ναού κ. Δημ. Κουμπαρούλης, ό Χοράρχης κ. Γ. Κομπής, ό Καθηγούμενος π. Στέφανος, ό παρακολούθησας παραπλευρώς του Σεβασμιωτάτου Ύπουργός Δικαιοσύνης κ. Ίω. Χατζηστέργος, έν τέλει δε και ό Σεβασμιώτατος, καταλλήλως

επαινέσας όλους τούς συντελεστές. Εις τό τέλος παρετέθησαν άναψυκτικά και βουτήματα (17-4-05).

–Πληροφορηθείς τήν έκλογή του νέου Πάπα υπό τό όνομα Βενέδικτος XVI, παραλλήλως προς άνάλογο συγχαρητήριο τηλεγράφημα, ώμίλησε ένώπιον όλοκλήρου του διδακτικού προσωπικού και τών φοιτητών τής Θεολογικής Σχολής του Άγ. Άνδρέου, περί τής προσωπικότητας του νέου Ποντίφηκος και περί τών ευοίωνων προοπτικών δι' όλοκλήρον τόν Χριστιανισμόν, αλλά και τήν σύγχρονο άνθρωπότητα, λόγω τής λιπαράς θεολογικής παιδείας και έν γενει καλλιέργειας αυτού.

Συνέταξε και έδημοσίευσε Ποιμαντορική επείγουσα Δήλωση διά τήν έν εξελίξει σχισματική κατάσταση εις τήν μοναδική μέχρι τούδε έν Hobart Τασμανίας Ένορία-Κοινοτήτα Άγ. Γεωργίου, τής όποίας τό Συμβούλιο επανεστάτησε άνευ λόγου έναντιον του επί 15ετιών και πλέον Ίερατικώς Προϊσταμένου των, Πρεσβυτέρου Τιμοθέου Εύαγγελινίδου (άνεμψιού του άειμνήστου Μητροπολίτου Αύστραλίας και Ν. Ζηλανδίας, κυρού Τιμοθέου Εύαγγελινίδου (20-4-05).

–Πρός τόν έν Σύδνεϋ Τεχνικόν του «Άντέννα» κ. Μιχ. Καρρή άνέγνωσε προς μαγνητοσκόπηση τό Πασχαλινό μήνυμά του.

Προήδρευσε συνεδρίασεως του Καθηγητικού Συλλόγου τής Θεολογικής Σχολής προς τούς όποίους ώμίλησε έκτενώς περί τής προσωπικότητας του νέου Πάπα Βενέδικτου XVI (21-4-05).

–Έλειτούργησε και εκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Άνδρέου Gladesville. Έν τέλει δε τής Θ. Λειτουργίας έτέλεσε Τρισάγιον ύπέρ τών θυμάτων τής Γενοκτονίας τών Άρμενίων και ώμίλησε καταλλήλως εις τό πολυπληθές εκκλησίασμα. Τήν μεσημβρία παρεκάθησε εις τό καθιερωμένο κατ' έτος

Στιγμιότυπα από τήν Άκολουθία τής Άναστάσεως. Ό Ποιμανάρχης μας Σεβασμιώτατος Άρχιεπίσκοπος Αύστραλίας κ.κ. Στυλιανός μεταδίδων εις τούς πιστούς τό Άγιον Φώς και τό πλήθος τών πιστών, πρό τής εξέδρας, άναμένον τό χαρμόσυνο άγγελμα «Χριστός Άνέστη...» (Πάσχα 2005).

(Κυριακή τών Βαΐων) επίσημο γεύμα τών έν Σύδνεϋ Ίδρυμάτων τής Βασιλείας και ώμίλησε καταλλήλως μετά τās ώμίλιας τών επίτελικών στελεχών του Ίδρύματος, καθώς και του έκπροσωπούντος τόν Premier NNO κ. Bob Carr, όμογενοϋς Πολιτειακοϋ Υπουργοϋ τής Δικαιοσύνης κ. Ίωάννου Χατζηστέρου (24-4-05).

–Καθ όλη τήν Μ. Έβδομάδα, από τής Κυριακής τών Βαΐων μέχρι και τής Κυριακής τής Άναστάσεως, έτέλεσε τās ίεράς Άκολουθίας κατά τό ακόλουθον ώρολόγιον πρόγραμμα:

–(24-4-05) **Κυριακή** τών Βαΐων: (Πρωϊ): Ίερός Ναός Άγίου Άνδρέου Gladesville.

ΕΣΠΕΡΑΣ: Ίερός Ναός Μεταμορφώσεως του Κυρίου Earlwood.

–(25-4-05) **Μεγ. Δευτέρα:** Ίερός Ναός Άγίου Γερασίμου Leichhardt

–(26-4-05) **Μεγ. Τρίτη:** Ίερός Ναός Άγίας Παρασκευής Blacktown.

–(27-4-05) **Μεγ. Τετάρτη:** Εϋχέλαιον: Ίερός Ναός Άγ. Σοφίας Darlinghurst

–(28-4-05) **Μεγ. Πέμπτη:** Ίερός Ναός Άγ. Σπυριδωνος Kingsford

–(29-4-05) **Μεγ. Παρασκευή:** Άποκαθήλωσις: Ίερός Ναός Άγ. Νικολάου Marrickville.

Άκολουθία Ίεροϋ Ήπιταφίου: Ίερός Ναός Άγίου Ίωάννου Parramatta.

–(30-4-05) **Μεγ. Σάββατον:** Ίερός Καθεδρικός Ναός.

–(01-5-05) **ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ:** Ίερός Καθεδρικός Ναός.

ΕΣΠΕΡΑΣ: Ίερός Ναός Άγίου Γεωργίου Rose Bay.

Κίνησις του Θεοφιλεστάτου Ήπισκόπου Άπολλωνιάδος κ. Σεραφείμ

Κατά τόν μήνα Άπρίλιον ό Θεοφιλέστατος:

–Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τήν Άκολουθίαν τών Γ΄ Χαιρετισμών, εις τόν Ί. Ναόν Μεταμορφώσεως Earlwood (1-4-05).

–Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Δημητρίου St. Marys. Τό έσπερας παρηκολούθησε τό α΄ εκλαϊκευμένο μάθημα Θεολογίας, τό όποιον παρέδωσεν ό Σεβασμιώτατος (3-4-05).

–Προήδρευσε του Πρωτοβαθμιού Πνευματικού Δικαστηρίου N.N.O. (4-4-05).

–Έιχε συνεργασία μέ τόν εκ τών μελών του Συμβουλίου τής Κεντρικής Νεολαίας κ. Κοσμά Δημητρίου (5-4-05).

–Έδέχθη τόν εκ τών Καθηγητών τής Θεολογικής Σχολής Dr Fr Duru Costae.

–Έδέχθη τόν κληρικόν του Πατριαρχείου Ρουμανίας fr John Vasile Prundus.

Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τήν Δ΄ Στάση τών Χαιρετισμών εις τόν Ίερόν Ναόν Άγίας Παρασκευής Blacktown (8-4-05).

–Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Δημητρίου Queanbeyan. Τήν θ. Λειτουργίαν παρηκολούθησεν και ό Ύπατος Άρμοστής τής Κύπρου κ. Μιχ. Άντωνιάδης μετά τής συζύγου του (10-4-05).

–Έδέχθη τόν εκ τών κληρικών τής Ί. Άρχιεπισκοπής π. Νικόλαο Μαρκέτο (12-4-05).

–Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τήν Άκολουθία του Άκαθίστου Ύμνου εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Βασιλείου Brunswick (15-4-05).

–Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Χαράλαμπος Templestowe.

Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τόν Κατανυκτικόν

Έσπερινόν εις τόν Ί.Ν. τών Τριών Ήραρχών Clayton (17-4-05).

–Έδέχθη, παρουσία και του Θεοφ. Δέρβης, τούς Ήρεϊς π. Άδαμάντιο Κουραμπή, π. Έμμανουήλ Ίωαννίδη και π. Χρήστο Παπαγεωργίου.

Παρεκάθησεν μετά του Θεοφ. Δέρβης εις τήν συνάντησιν μετά τών Προέδρων τών Ποντιακών Σωματείων Μελβούρνης, παρόντος και του κ. Κων. Κόντη, Προέδρου τών Ένοριών-Κοινοτήτων Βικτωρίας (19-4-05).

–Παρεκάθησεν εις τήν Συνεδρίασιν τών Καθηγητών τής Θεολογικής Σχολής (21-4-05).

–Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τόν Ί. Ναόν Άγ. Νεκταρίου Burwood. Μετά ταϋτα παρεκάθησεν εις γεύμα μετά του Διοικ. Συμβουλίου και τών πιστών (24-4-05).

–Κατά τήν Μ. Έβδομάδα ό Θεοφιλέστατος έχοροστάτησε, έλειτούργησε και έκήρυξε, συμφώνως προς τό κατωτέρω πρόγραμμα:

–**Κυριακή (24-4-05)** τών Βαΐων: (Πρωϊ): Ίερός Ναός Άγίου Νεκταρίου Berwood.

ΕΣΠΕΡΑΣ: Ίερός Ναός Άγίων Κων/νου και Έλένης Newtown.

–**Μ. ΔΕΥΤΕΡΑ (25-4-05)** Ίερός Ναός Άγίου Ίωάννου Parramatta.

–**Μ. ΤΡΙΤΗ (26-4-05)** Ίερός Ναός Άγίων Πάντων Belmore.

–**Μ. ΤΕΤΑΡΤΗ (27-4-05)** Ί. Εϋχέλαιον: (Άπόγευμα): Ίερός Ναός Άγίας Αικατερίνης Mascot..

–**Μ. ΠΕΜΠΤΗ (28-4-05)** (Πρωϊ): Ίερός Καθεδρικός Ναός. ΕΣΠΕΡΑΣ: Ίερός Ναός Άγίου Στεφάνου Hurlstone Park.

–**Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ (29-4-05)** Πρωϊ: Ίερός Καθεδρικός Ναός.

Άπόγευμα: Ίερός Ναός Άγίας Εϋφημίας Bankstown

Άκολουθία Ίεροϋ Ήπιταφίου: Ίερός Καθεδρικός Ναός.

–**Μ. ΣΑΒΒΑΤΟ (30-4-05)** (Πρωϊ): Ίερός Καθεδρικός Ναός. ΕΣΠΕΡΑΣ: Έναρκτήριος Άκολουθία Πάσχα-Θεία Λειτουργία: Ίερός Ναός Άγίου Νικολάου Marrickville.

–**ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ (01-5-05)** (Πρωϊ): Έσπερινός του Πάσχα: Ίερός Καθεδρικός Ναός.

ΕΣΠΕΡΑΣ: Έσπερινός τής Άγάπης: Ίερός Ναός Άναστάσεως Κυρίου Kogarah.

–Έδέχθη τόν εκ τής Ί. Μητροπόλεως Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κληρικόν π. Χρήστο Τσάκαλον (26-4-05).

–Έδέχθη τόν Ύπατον Άρμοστή τής Κύπρου στήν Τεχεράνη κ. Σταύρο Λοϊζίδη (28-4-05).

Β΄ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις του Θεοφιλεστάτου Ήπισκόπου Δέρβης κ. Ίεζεκιήλ

Κατά τόν μήνα Άπρίλιον, ό Θεοφιλέστατος:

–Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τήν Άκολουθία τών Γ΄ Χαιρετισμών εις τόν Ί.Ν. Κοιμήσεως τής Θεοτόκου εις North Altona. Μετά τήν Άκολουθία εις τήν αίθουσα παραπλεύρως του Ναοϋ, ή Φιλόπτωχος παρέθεσε δείπνον προς τιμή του (1-4-05).

–Κυριακή τής Σταυροπροσκυνήσεως, έλειτούργησε και έκήρυξε εις τήν Ίεράν Μονήν τής Παναγίας Καμαριανής Red Hill.

Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τόν Δ΄ Κατανυκτικόν Έσπερινόν εις τόν Ίερόν Ναόν του Άγίου Νικολάου Yarraville (3-4-05).

–Υπεδέχθη εις τό αεροδρόμιον τής Μελβούρνης, συνοδούμενος υπό του κ. Κων. Κόντη, τόν Σεβασμιώτατον Άρχιεπίσκοπόν μας κ.κ. Στυλιανόν.

Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τήν Άκολουθία τών Δ΄

Χαιρετισμών εις τόν Ἱ. Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond (8-4-05).

–Παρέστη καί παρηκολούθησε τό πρώτο μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick μέ θέμα «Δόγμα καί ἦθος κατά τό Σύμβολον τῆς Πίστεως» (9-4-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱ.Ν. τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου Thomastown καί τήν μεσημβρία παρεκάθησεν εις γεῦμα εις τήν οἰκίαν τοῦ ἱερέως.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τόν Ε' Κατανυκτικόν Ἑσπερινόν εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου καί ἐν συνεχεία παρηκολούθησε τό Β' μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου (10-4-05).

–Παρέστη εις ἱερατικήν Σύναξιν εις τήν αἴθουσαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς ὁποίας προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μας κ.κ. Στυλιανός.

Προέπεμψε εις τό ἀεροδρόμιο τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον συνοδευόμενον ἀπό τόν ἱερολογιώτατον ἀρχιδιάκονον Σωφρόνιον καί τόν ἐκ Κρήτης ἐπισκέπτην καθηγητήν κ. Γεώργιον Ἀναγνωστάκη (11-04-05).

–Παρέστη μετά τοῦ κ. Κων. Κόντη εις συνεδρίασι τῶν μελῶν τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine εις τό Ἑνοριακόν Κέντρον αὐτῆς (12-4-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εις τόν Ἱ.Ν. τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου Coburg (15-4-05).

–Συνοδευόμενος ἀπό τόν κ. Κων. Κόντη, μετέβη εις Hobart Ταμανίας (16-4-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε εις τήν νεοσύστατον Ἑνορία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Hobart ὕστερα ἀπό τήν ἀποσκίρτησιν τῆς παλαιᾶς Κοινότητος καί τῆς προσχωρήσεως αὐτῆς εις τοὺς σχισματικούς. Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἐνημέρωσε τό ἐκκλησίασμα διὰ τήν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν καί τοὺς προέτρεψε νά ἀπέχουν ἀπό τόν παλαιόν πλέον Ναό καί γενικώτερα ἀπό τό σχίσμα.

Ἐπέστρεψεν εις Μελβούρνη (17-4-05).

–Ἐδέχθη εις τό Γραφεῖον του, μετά τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ, τοὺς ἱερεῖς πού ὑπηρετοῦν εις τήν Παλαιάν Κοινότητα τῆς Μελβούρνης καί συνεζήτησαν μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορώντα αὐτοῦ.

Ἐδέχθη παρουσία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου κ. Σεραφεῖμ καί τοῦ Κων. Κόντη τοὺς Προέδρους τῶν Ποντιακῶν Σωματείων καί Ἀδελφοτήτων, ἐν ᾧψει τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Γενοκτονίας τῶν Ποντίων, καί συνεζήτησε θέματα ἀφορώντα τήν σχέσι αὐτῶν μετά τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς.

Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ καί τόν κ. Κων. Κόντην, μετέβη εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Carlton καί συνεζήτησε μετά τοῦ ἱερέως καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου θέματα ἔχοντα σχέσι μέ τήν ἐν λόγω ἑνορίαν (19-4-05).

–Προσκληθεῖς ἀπό τόν Ὑπουργόν Συγκοινωνιῶν τῆς Βικτωριανῆς Κυβερνήσεως κ. Peter Batchelor, παρέστη καί μετ' αὐτοῦ, ἔθεσαν εις λειτουργίαν τά φῶτα εις τήν διασταύρωσιν Hume Highway καί Major Road πρό τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἑνορία παρεχώρησε τήν αἴθουσά της εις τήν ὁποίαν ἐδόθη δεξίωσις εις τοὺς παρευρεθέντας.

Ἐδέχθη εις τό Γραφεῖο τόν αἰδεπ. π. Ἐμμανουήλ Λυκοπάντην, ὁ ὁποῖος τόν ἐνημέρωσε σέ θέματα ἔχοντα σχέσι μέ τό Βικτωριανό Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν.

Παρέστη μετά τοῦ κ. Κων. Κόντη εις συνεδρίασι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καί τοῦ ἱερέως τῆς Ἑνορίας τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond εις τήν αἴθουσαν αὐτῆς. (21-4-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Κυριακή τῶν Βαΐων εις τόν Ἱ.Ν. τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου Springvale (24-4-05).

–Ἐν τῇ Ἁγία καί Μεγάλῃ Δευτέρα ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου εις τόν Ἱ.Ν. τῶν Ταξιαρχῶν Mentone (25-4-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἁγία καί Μεγάλῃ Τρίτῃ εις τήν Ἀκολουθία τοῦ Νυμφίου εις τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙΝ Northcote (26-4-05).

–Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εις τό Ἅγιον Εὐχέλαιον κατά τῇ Μεγάλῃ Τετάρτῃ εις τόν Ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St. Albans (27-4-05).

–Ἐν τῇ Ἁγία καί Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατά τήν Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick (28-4-05).

–Κατά τήν Ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων Ὁρῶν ἐν τῇ Ἁγία καί Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου εις South Melbourne.

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εις τήν Ἀποκαθίλωσιν εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εις Ascot Vale.

Κατά τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἐπιτάφιου Θρήνου ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Fawkner (29-4-05).

–Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξε κατά τό Μέγα Ἑσπερινό τοῦ Μεγάλου Σαββάτου εις τόν Ἱ.Ν. τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Templestowe.

Ἐχοροστάτησε καί ἐλειτούργησε κατά τήν Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως εις τόν Ἱ.Ν. τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne (30-4-05).

Στιγμιότυπα ἀπό τήν τελετή τῆς Ἀναστάσεως εις τόν Ἱ.Ναόν Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ μετά τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καί τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν (30-4-05).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνησης του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τον μήνα Ἀπρίλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

- Προήδρευσε Ἱερατικῆς Συνάξεως.
- Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (1-4-05).
- Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (3-4-05).
- Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν φοιτητὴν κ. Νικόλαον Βογιατζῆν, σύνδεσμον τῶν Ὁρθοδόξων φοιτητῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ν. Αὐστραλίας μετὰ τοῦ ἐντεταλμένου εἰς τοῦτο Ἐφημερίου, Αἰδес. π. Ἰωάννου Σέρστομπιτ (4-4-05).
- Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (5-4-05).
- Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν ἑσπερινὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (6-4-05).
- Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν ἑσπερινὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων, ἡ ὁποία ἐτελέσθη, διὰ τὰ μέλη τῶν νεολαίων τῶν Ἐνοριῶν-Κοινοτήτων, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone (7-4-05).
- Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park (8-4-05).
- Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton καὶ ἐτέλεσε τὸ 40ήμερον μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου Γεωργίας Καντούνια.
- Συμμετέσχεν ὡς ἐπικεφαλῆς εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος διοργανωθεῖσαν ἐκδρομὴν-προσκύνημα εἰς τὴν Σερβικὴν Ἱεράν Μονὴν Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, κειμένην ὀλίγον ἔξω τῆς Ἀδελαΐδος (10-4-05).
- Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (11-4-05).
- Ἀνεχώρησε διὰ ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Darwin.
- Ἐδέχθη τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως (14-4-05).
- Ἐδέχθη τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως.
- Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Darwin, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τοῦ Ναοῦ, Ὁσ. Ἱερομονάχου π. Ἰωήλ, τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.
- Ἐπεσκέφθη τοὺς ἀσθενεῖς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως καὶ μετέφερον εἰς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.
- Ἐπεσκέφθη τὸ Σαββατιανὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο τῆς Ἐνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου καὶ ὠμίλησεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν μεταφέρων εἰς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.
- Ἐδέχθη τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως (16-4-05).
- Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Νικολάου Darwin.
- Ἐδέχθη τοὺς πιστοὺς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἱεράς Ἐξομολογήσεως.
- Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν (17-4-05).
- Ἀνεχώρησεν ἐκ Darwin, ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (18-4-05).
- Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Ν. Αὐστραλίας κ. Στέφανον Νικολαΐδην.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (19-4-05).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγιασμένου Λαζάρου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (23-4-05).

– Τὴν Κυριακὴν τῶν Βαΐων, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυριδῶνος Upley (24-4-05).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide (Μ. Δευτέρα 25-4-05).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury (Μ. Τρίτη 26-4-05).

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων, εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθοῦ τῆς Μ. Πέμπτης καὶ ἐτέλεσε τὸ Ἱερόν Εὐχέλαιον εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν (Μ. Τετάρτη 27-4-05).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀχράντων Παθῶν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood (Μ. Πέμπτη 28-4-05).

– Ἐχοροστάτησε κατὰ τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας τῶν Μεγάλων Ὁρῶν καὶ τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθλώσεως εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀποκαθλώσεως εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect.

– Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθοῦ τοῦ Μ. Σαββάτου καὶ προέστη τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton (Μ. Παρασκευή 29-4-05).

– Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (Μ. Σάββατον 30-4-04).

– Προέστη τῆς Ἱεράς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως, ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τοῦ Πάσχα καὶ ἀνέγνωσε τὴν Πασχάλιον Ἐγκύκλιον τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν.

– Ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ τῆς Ἀγάπης, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως (Ἑλλήνων καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν), εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, μεταφέρων εἰς τοὺς πιστοὺς τὰς Πασχαλίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 1-5-05).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Πρωτοπρεσβ. π. Ἀγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511